

Dabarties anykštėnų mintys apie piliakalnį

„Kiek man žinoma, Piliakalnį mėgo ne tik du ar trys didieji anykštėnai, bet ir daug paprastų anykštėnų kartų, ypač šalia gyvenusių. Kitaip tarys, kai vietoj gyveni, santykiai žemiškesni, kasdieniškesni. Ir žydų vaikai čia nuolat atbėgdavo pažaisiti, paspoksoti į toliuose blyksinčius bažnyčių bokštus. Ir Anykščių svečiai. Ant smėlio gūbrių daug kas mėgdavo nusifotografuoti, atšvęsti vardines ar kokią kitą progą. O ypač įsimylėjusieji. Karo metais viršukalnėje iškilus kryžiu, atsirasdavo ir norinčių pasimelsti prie jo.“

Rimantas P. Vanagas

„Aš neprisimenu, kas mane, pirmoką, vedė prie to kalno, didelio, didelio. Aš neprisimenu, ką aš, vienuoliktokas, vedžiau prie to kalno, mano akyse jau sumažėjęs. Prisimenu tik, kad kasmet rugsėjo pirmąją prie jo ėjome. Ir kad išleistuvių saulėtekį ant jo pasitikome. Turėdami rankose brandos atestatą“.

Valdas Papievis

„Įvairiomis progomis, ar pokalbiuose, ieškodamas alegorijos aukščiausiam tikslui, gėrio ir idealo siekiamybei, visada regiu konkretų Liudiškių piliakalnį, esantį vienoje aukščiausių ir matomiausių Anykščių apylinkių vietovių“.

Tomas Ladiga

„Kadangi augau ne Anykščiuose, o per dvylika kilometrų nuo jų nutolusiame Rubikių vienkiemyje, man nuo pat vaikystės Liudiškių kalva reiškė Anykščių pradžią. Taip, legendomis masinantis, o kartais ir gąsdinantis smėliakalnis pradėdavo pasakojimą apie unikalų mano kraštą, jo kūrybingus, darbščius, pasiaukojančius, mylinčius žmones. Man tai – sakrali vieta.“

Jurga Žasinaitė